

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **KOLKOVNA GROUP a.s.**, se sídlem Náprstkova 214/7, Praha 1, zast. Mgr. Tomášem Bejčkem, advokátem, se sídlem Dukelských hrdinů 976/12, Praha, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) Plzeňský Prazdroj, a.s., se sídlem U Prazdroje 64/7, Plzeň, zast. JUDr. Karlem Muzikářem, LL.M., advokátem, se sídlem Křižovnické náměstí 193/2, Praha 1, II) KOLKOVNA RESTAURANTS, a.s., se sídlem Hradební 761/3, Praha 1, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 4. 1. 2013, č. j. O-437115/D56155/2012/ÚPV, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2017, č. j. 8 A 37/2013 – 174,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2017, č. j. 8 A 37/2013 – 174, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 4. 1. 2013, č. j. O-437115/D56155/2012/ÚPV, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na nákladech řízení o žalobě a o kasační stížnosti celkem 38.600 Kč, a to k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Tomáše Bejčka, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Osoba zúčastněná na řízení I) je vlastníkem slovní grafické ochranné známky č. 284518, zapsané v rejstříku ochranných známek do třídy 43. výrobků a služeb s právem přednosti ode dne 3. 5. 2006 ve znění a podobě:

PILSNER URQUELL ORIGINAL RESTAURANT

(dále jen „napadená ochranná známka“ nebo „ochranná známka č. 284518“).

[2] Žalobkyně podala u žalovaného návrh na prohlášení uvedené ochranné známky za neplatnou podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách); ve znění účinném v době rozhodné (dále již jen „zákon o ochranných známkách“).

[3] Žalobkyně tento návrh učinila z titulu svých tvrzených autorských práv vyplývajících z výhradní licence k fontu písma KOLKOVNA (dále jen „font KOLKOVNA“), v němž je vyveden text napadené ochranné známky. V návrhu na prohlášení neplatnosti žalobkyně poukázala též na to, že je vlastníkem ochranné známky č. 251008 ve znění a podobě:

KOLKOVNA

(dále jen „ochranná známka KOLKOVNA“), s právem přednosti ode dne 11. 4. 2002, zapsané do rejstříku ochranných známek pro třídy výrobků a služeb č. 35 a 43. Žalobkyně však zejména zdůraznila, že nemá zájem na neoprávněném užívání autorského díla (fontu KOLKOVNA) jinými osobami.

[4] Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 7. 2012, č. j. O-437115/D057574/2011/ÚPV, návrh žalobkyně na neplatnost ochranné známky č. 284518 zamítl a předseda žalovaného následně v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí žalovaného.

II.

[5] Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Ten o žalobě nejprve rozhodl rozsudkem ze dne 21. 9. 2016, č. j. 8 A 37/2013 - 71, který Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobkyně rozsudkem ze dne 22. 8. 2017, č. j. 8 As 245/2016 - 112, zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Kasační soud totiž shledal, že městský soud v řízení rozhodl bez jednání, aniž by byly splněny podmínky podle § 51 s. ř. s. ve spojení s § 76 téhož zákona. V řízení po vydání zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu již městský soud provedl jednání a následně vydal v záhlaví specifikovaný rozsudek (dále jen „napadený rozsudek“), kterým žalobu zamítl.

pokračování

[6] V napadeném rozsudku městský soud nejprve s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2011, č. j. 8 As 25/2011 - 107, vyslovil, že žalovaný měl v posuzované věci především zkoumat, zda existuje autorské dílo, zda k němu žalobkyni svědčila autorská práva a zda uvedené právo bylo dotčeno. Žalobkyně přitom měla dílo označit, doložit, že jí náleží autorská práva (respektive práva odvozená od originárních práv autora smluvně), a tvrdit, jak může být autorské dílo užíváním napadené ochranné známky dotčeno.

[7] Městský soud dále zopakoval závěry uvedené v jeho prvním, byť zrušeném rozsudku č. j. 8 A 37/2013 - 71. V něm, vycházejí ze skutečnosti, že žalobkyně v době podání žaloby dne 4. 3. 2013 již nebyla vlastníkem ochranné známky KOLKOVNA, a tudíž nemohla být dotčena na svých veřejných subjektivních právech ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., přisvědčil závěru žalovaného, že podáním přihlášky napadené ochranné známky nebylo dotčeno autorské dílo. S ohledem na to a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2016, č. j. 9 As 101/2015 - 53, podle něhož se lze u žalobce procesně legitimovaného nikoliv podle § 65 odst. 1 s. ř. s., ale podle § 65 odst. 2 s. ř. s., zabývat pouze procesněprávními námitkami, dospěl městský soud k závěru, že i v nyní posuzovaném případě je oprávněn věnovat se pouze procesněprávním námitkám žalobkyně. To také v prvním rozsudku udělal. Ze zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 245/2016 - 112 však pro následující řízení dovodil, že se má zabývat také hmotněprávními otázkami, a proto v nyní napadeném rozsudku doplnil vypořádání námitek tohoto typu; neshledal je však důvodnými a zcela přisvědčil závěrům správních orgánů.

[8] Městský soud k hmotněprávní stránce věci předeslal, že žalobkyně dne 19. 12. 2012 ochrannou známku KOLKOVNA prodala, font KOLKOVNA tedy sice je chráněn touto ochrannou známkou, ale žalobkyně již není jejím vlastníkem, a tudíž jí svědčí pouze majetková práva z výhradní licence. Font písma totiž není výsledkem tvůrčí činnosti žalobkyně, ale třetí osoby. Autorská práva jsou nepřevoditelná, proto by mohlo dojít jen k dotčení užívacích práv žalobkyně k autorskému dílu, které však žalobkyně ani netvrdila, ani neodložila. Městský soud následně uvedl, že v posuzované věci sice nebyla prokázána existence podlicenční smlouvy či obdobného výslovného souhlasu, ze kterých by vyplývalo, že osoba zúčastněná na řízení I) je oprávněna k zápisu ochranné známky s užitím fontu KOLKOVNA, skutkové okolnosti nicméně nesvědčí o dotčení autorského díla ve smyslu § 7 odst. 1 písm. i) zákona o ochranných známkách. Osoba zúčastněná na řízení I) podala přihlášku k zápisu napadené ochranné známky do rejstříku v době, kdy spolu s žalobkyní neměly žádný spor a žalobkyně až do roku 2011 neučinila žádný právní krok, kterým by ochrannou známku č. 284518 s užitím fontu KOLKOVNA zpochybnila.

[9] Městský soud se neztotožnil ani s procesněprávními námitkami žalobkyně. Předně nepřisvědčil žalobnímu bodu, že správní orgány nepřípustně vycházely z listin, vyhotovených v jiném než českém jazyce (bez jejich překladu do českého jazyka). Z první skupiny z nich (sestavajících zejména ze soudních rozhodnutí zahraničních soudů) správní orgány vůbec nevycházely, pouze je zmínily v seznamu předložených podkladů. Z druhé skupiny (taktéž cizojazyčných) sice vycházely, obsah těchto dokumentů však byl zřejmý a nikoliv sporný. V jednom případě se jednalo o dokument, jehož původcem byla žalobkyně

[dokument ze dne 22. 2. 2007 s názvem „*Supplement to the negotiation*“ (doplnění k jednání)]; ve druhém o dokument, který byl předložen v anglické i české verzi (e-mailová komunikace ze dne 18. a 19. 6. 2007); ve třetím o výtisk jednoho listu, na němž jsou vyvedena azbukou a ve fontu KOLKOVNA slova PILSNER ČESKÁ HOSPODA (RESTAURACE)]. Městský soud k tomu doplnil odkaz na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2015, č. j. 9 As 12/2014 - 60, podle něhož je důkaz cizojazyčnou listinou přípustný, pokud není o jeho obsahu v řízení sporu.

[10] Důvodnou, avšak nezpůsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí, městský soud vyhodnotil námitku, podle které žalovaný porušil zásadu rovnosti účastníků tím, že žalobkyni nezaslal vyjádření ostatních účastníků řízení k jejímu návrhu. Městský soud uvedl, že je mu i z jiných řízení známo, že žalovaný ne vždy respektuje právo účastníků řízení být před vydáním rozhodnutí seznámen s podklady pro rozhodnutí, popř. se k nim vyjádřit. Žalobkyně však neuvedla, proč tento nesprávný postup žalovaného vedl v jejím konkrétním případě k vydání nezákonného rozhodnutí, že by jí nebylo umožněno uplatnit nějaké skutečnosti, které dosud v řízení nebyly známy a které by mohly podstatně změnit pohled žalovaného na věc.

[11] Městský soud nepřisvědčil žalobkyni ani v tom, že předseda žalovaného postupoval nezákonně, pokud s odkazem na zásadu koncentrace nezohlednil podklady, které žalobkyně předložila společně s rozkladem. Nesprávně sice vycházel z § 82 odst. 4 správního řádu, protože měl aplikovat speciální úpravu v § 25 zákona o ochranných známkách, která se vztahuje k řízení o námitkách a s ohledem na jednotu správního řízení také na odvolací řízení (je-li koncentrováno prvostupňové řízení, nelze nové skutečnosti či důkazy předkládat ani v odvolacím řízení), ale ani uvedené pochybení nemělo podle městského soudu vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[12] Městský soud nakonec vyhodnotil jako nedůvodnou rovněž námitku, podle níž žalovaný nepřípustně vycházel z důkazů, které nebyly navrženy účastníky [konkrétně mělo jít o internetové stránky osoby zúčastněné na řízení I)]. Dospěl k závěru, že postup žalovaného nemohl mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť internetové stránky jsou volně přístupnými informacemi.

III.

[13] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek, jakož i napadené rozhodnutí, zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení, eventuálně zrušit napadený rozsudek a vrátit věc k dalšímu řízení městskému soudu.

[14] Stěžovatelka předně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z důvodu jeho celkové nesrozumitelnosti. Podle jejího názoru není zřejmé, zda městský soud setrvává na svých závěrech uvedených v prvním, kasačním soudem zrušeném, rozsudku č. j. 8 A 37/2013 - 71, na několika místech zaměňuje práva z ochranné známky a autorská práva, nejprve hodnotí hmotněprávní námitky, pak procesněprávní, pak se zase vrací k hmotněprávním. Není také zcela jasné, zda městský soud považuje stěžovatelku za aktivně legitimovanou podle § 65 odst. 2 s. ř. s. nebo podle § 65 odst. 1 s. ř. s.

pokračování

[15] Podle stěžovatelky si také městský soud na několika místech napadeného rozsudku protirečí a pochybil rovněž tím, že zásadní stěžovatelčiny námitky nevypořádal a v podstatě odkázal na napadené rozhodnutí. V tom stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů.

[16] Stěžovatelka také městskému soudu vytýká, že opakovaně zjišťoval okolnosti týkající se vlastnictví ochranné známky KOLKOVNA, přestože se stěžovatelka nedomáhala prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou z titulu vlastnictví této ochranné známky, ale z titulu autorských práv k fontu KOLKOVNA. O ochranné známce KOLKOVNA se stěžovatelka v návrhu na prohlášení neplatnosti ochranné známky zmiňovala pouze pro ilustraci, aby podpořila své tvrzení, že jí svědčí práva k tomuto fontu; právě písmena z tohoto fontu napadená ochranná známka obsahuje). O nepochopení problematiky městským soudem dále svědčí zmínka na str. 18 napadeného rozsudku, kde městský soud uvedl, že je font KOLKOVNA chráněn ochrannou známkou KOLKOVNA. Zmateně rovněž působí pasáž, v níž městský soud označuje ochrannou známku KOLKOVNA za tu, která byla v nynější věci napadena (str. 12 napadeného rozsudku).

[17] Stěžovatelka má za to, že ve věci byly naplněny podmínky pro prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou podle § 7 odst. 1 písm. i) zákona o ochranných známkách. Font KOLKOVNA je autorským dílem, k čemuž dospěl i žalovaný, a související odůvodnění městského soudu, uvedené *obiter dictum*, je zcela nadbytečné a irelevantní. Stěžovatelka byla ve správním řízení aktivně legitimovaná, neboť jí na základě výhradní licence udělené autorem díla svědčí autorská práva. Dostatečně také tvrdila dotčení svých autorských práv, se kterým citované ustanovení zákona o ochranných známkách počítá. Právo užít dílo (společně s právem zakázat užití třetím osobám) je esenciálním autorským právem, proto pokud nebude udělen souhlas s užitím, půjde o dotčení těchto práv vždy. V těchto případech přitom postačí tvrzení, že subjekt autorských práv nemá zájem a nesouhlasí s užíváním fontu třetími osobami, jak to stěžovatelka učinila.

[18] V této souvislosti stěžovatelka konkrétně označuje rozporné části odůvodnění napadeného rozsudku. Na str. 11 městský soud přejal argumentaci stěžovatelky prezentovanou na ústním jednání, podle které se § 7 odst. 1 písm. i) zákona o ochranných známkách nepochybně vztahuje i na dotčení autorských práv (nejen dotčení autorského díla v úzkém slova smyslu, pozn. Nejvyššího správního soudu), byť zákonná formulace není příliš šťastná. Na str. 13 naopak uvedl, že účelem citovaného ustanovení není ochrana autorských práv, ale ochrana autorského díla jako takového.

[19] S názorem uvedeným na str. 13 napadeného rozsudku, který zastává také žalovaný, stěžovatelka dále polemizuje. Byť citované ustanovení explicitně nehovoří o možném dotčení autorských práv, ale autorského díla, úprava nepochybně směřuje k širšímu významu. Pokud by tomu tak nebylo, v zákoně by to jistě bylo uvedeno a aktivně legitimovaná osoba by byla definovaná jinak než osoba, *které náleží práva k autorskému dílu*. Také odborná literatura počítá s tím, že aktivně legitimovaným subjektem není jen autor díla, ale také osoby s odvozenými právy, což by při výkladu žalovaného nedávalo smysl. Je navíc otázkou, proč by se žalovaný a městský soud věci dále zabývali, pokud by uvedený úzký výklad zastávali.

[20] K podstatě věci, tedy otázce spolupráce mezi stěžovatelkou a osobou zúčastněnou na řízení I) a k udělení sublicence (souhlasu) s užitím díla, stěžovatelka díle namítá, že není zřejmé, kdy městský soud prezentuje vlastní názor a kdy názor žalovaného. Žalovaný dospěl (na rozdíl od soudu) k závěru, že stěžovatelka udělila osobě zúčastněné na řízení I) sublicenci, byť ne písemně. Městský soud se k této otázce přezkoumatelně nevyjádřil, a stěžovatelka proto v kasační stížnosti opakuje žalobní body.

[21] Má za to, že ve správním řízení unesla své důkazní břemeno ohledně skutečnosti, že jí svědčí autorská práva k fontu KOLKOVNA a že napadenou ochrannou známkou jsou tato autorská práva dotčena. Pokud tedy osoba zúčastněná na řízení I) tvrdila, že disponovala souhlasem s užitím fontu, bylo na ní, aby toto tvrzení prokázala; k tomu však podle stěžovatelky nedošlo.

[22] Stěžovatelka se také vyjadřuje k podkladům, ze kterých žalovaný při svých skutkových závěrech vycházel, a zpochybňuje jejich důkazní hodnotu a obsah. Namítá, že zachycují pouze vyjádření osoby zúčastněné na řízení I), nikoli její („Pilsner Urquell ORIGINAL RESTAURANT MANUAL KNIHA DRUHÁ“, dále jen „manuál PUOR“), že se jedná o nepodepsané, případně i nedatované dokumenty [manuál PUOR, listina „Doplnění k jednání“ ze dne 22. 2. 2007, výtisk jednoho listu s textem PILSNER ČESKÁ HOSPODA (RESTAURACE) v azbuce a ve fontu KOLKOVNA], že nevypovídají o spolupráci s osobou zúčastněnou na řízení I), natož o udělení souhlasu s užitím tohoto fontu v napadené ochranné známce (hlavička e-mailové zprávy ze dne 28. 2. 2007 s předmětem „*Supplement to negotiation* Kolkovna“, listina „Doplnění k jednání“ ze dne 22. 2. 2007), jedná se o dokumenty z doby po zapsání ochranné známky (manuál PUOR, e-mailová komunikace z 18. a 19. 6. 2007) či o listiny v cizím jazyce [e-mailová komunikace z 18. a 19. 6. 2007, výtisk jednoho listu s textem PILSNER ČESKÁ HOSPODA (RESTAURACE) v azbuce a ve fontu KOLKOVNA].

[23] K e-mailové komunikaci z 18. a 19. 6. 2007 dále stěžovatelka namítá, že označení předmětu e-mailu jako „*Souhlas s použitím ochranné známky PUOR*“, případně „*letter of consent*“, je irelevantní, protože jej členům představenstva stěžovatelky posílal manažer osoby zúčastněné na řízení I). Uvádí, že korespondence se vůbec netýká napadené ochranné známky, je v ní pouze neurčitě uvedeno „*něco v tom smyslu, že osoba zúčastněná na řízení podala (blíže neurčené) mezinárodní ochranné známky PILSNER URQUELL ORIGINAL RESTAURANT.*“ Jedná se o otevírání restaurací v zahraničí, zejména v Ruské federaci, a nelze z ní tedy dovozovat souhlas s registrací napadené ochranné známky. Pan Ch. (dřívější člen představenstva stěžovatelky, který se komunikace účastnil) nebyl oprávněn samostatně zastupovat stěžovatelku a k ochranným známkám se nijak nevyjadřoval. Stěžovatelce není zřejmé, proč by také byl v této komunikaci udělován souhlas znovu, pokud byl podle osoby zúčastněné na řízení I) udělen již dříve při registraci napadené ochranné známky.

[24] Stěžovatelka se rovněž stručně vyjadřuje k dalším podkladům napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že se vztahují k nesporným skutečnostem nebo se nejedná o důkazy, ze kterých by předseda žalovaného vycházel, jsou tyto zmínky pro věc nepodstatné a Nejvyšší správní soud je pro nadbytečnost nerekapituluje.

pokračování

[25] Stěžovatelka nakonec ohledně způsobu hodnocení důkazů žalovaným uzavírá, že nesouhlasí s tím, že by některý z důkazů (byť nepřímý) dokládal udělení sublicence k použití fontu KOLKOVNA v napadené ochranné známce. K tomu by byla potřeba aktivního jednání stěžovatelky. Nelze proto její udělení dovozovat z toho, že se zaměstnanec osoby zúčastněné na řízení I) v e-mailové komunikaci zmínil o podání přihlášek mezinárodních ochranných známek (tedy nikoli napadené ochranné známky), nebo ze skutečnosti, že stěžovatelka po dobu téměř pěti let nepodala návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou.

[26] Závěry žalovaného ohledně udělení sublicence stěžovatelka považuje za nepřezkoumatelné. Ve vykonstruované nepřímé licenční smlouvě není specifikován její účel ani (územní ani časový) rozsah, není zřejmé, jakým konkrétním úkonem stěžovatelky měl být souhlas udělen, jak byl vymezen předmět souhlasu (sublicence), jaká byla odměna, případně protiplnění. Určení díla a projev vůle k poskytnutí díla jsou přitom nepominutelnými náležitostmi licenční smlouvy a absence ujednání o ceně či o způsobu jejího určení způsobuje neplatnost smlouvy. Rozsah sublicence byl v nynější věci zcela stěžejní, výslovně však nikde sjednán nebyl (stěžovatelka ostatně popírá, že by jakoukoli podlicenční smlouvu uzavřela) a dovozovat jej z účelu smlouvy [viz § 50 odst. 2 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění účinném rozhodné v době (dále jen „autorský zákon“)] nelze, neboť účel smlouvy nebyl prokázán. Pokud by stěžovatelka připustila existenci podlicenční smlouvy, navrhuje postupovat podle § 50 odst. 3 autorského zákona, jehož aplikace udělení sublicence pro ochrannou známku prakticky vylučuje.

[27] Stěžovatelka tedy shrnuje, že je jí nepřípustně kladeno k tíži, že se proti napadené ochranné známce nebránila cestou námitek proti zápisu ochranné známky nebo dřívějším návrhem na prohlášení neplatnosti. Nynější návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou byl podán v souladu se zákonem a ze žádného podkladu navíc nelze dovodit, že by o zápisu ochranné známky dříve věděla. Podotýká také, že proti neoprávněnému používání fontu KOLKOVNA se ohrazovala již v roce 2008.

[28] Za neodůvodněný a neakceptovatelný považuje stěžovatelka také závěr žalovaného i městského soudu, že ve své situaci měla využít k obraně svých práv civilní žalobu. Zákon o ochranných známkách umožňuje napadnout platnost ochranné známky z titulu autorských práv a je na jejím rozhodnutí, jaké prostředky použije za účelem ochrany svých práv. Navíc pokud městský soud dospěl k závěru, že nebyl prokázán podlicenční vztah, pak není správně vyhodnocena otázka dotčení majetkových autorských práv stěžovatelky, resp. není odůvodněn závěr o absenci takového dotčení.

[29] Stěžovatelka nakonec namítá i to, že správní řízení bylo zatíženo vadami, a vysvětluje, proč považuje za nesprávný závěr městského soudu, podle něhož nedostatky v postupu žalovaného neměly vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[30] Stěžovatelka má za to, že předseda žalovaného pochybil, nezohlednil-li důkazní prostředky, které přiložila k rozkladu a jimiž reagovala na tvrzení a předložené důkazy

osoby zúčastněné na řízení I). Poukazuje rovněž na to, že žalovaný obecně v řízení taková vyjádření nerozesílá k vyjádření ostatním účastníkům řízení a nevyzývá k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, čímž porušuje zásadu slyšení a rovnosti účastníků. Za těchto okolností nebyly podle stěžovatelky splněny podmínky k aplikaci § 82 odst. 4 správního řádu, který zakotvuje koncentraci řízení. Mimoběžný je z toho důvodu také poukaz městského soudu na speciální úpravu obsaženou v § 25 zákona o ochranných známkách, neboť ta se vztahuje na námitkové řízení, nikoli na řízení o návrhu na prohlášení neplatnosti.

[31] Stěžovatelka nadto zdůrazňuje, že odvolací správní orgán je povinen přezkoumat zákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bez ohledu na námitky (§ 89 odst. 2 správního řádu); předseda žalovaného tedy měl povinnost zohlednit tvrzení a důkazy, svědčící o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného, uplatněné stěžovatelkou v rozkladovém řízení.

[32] V závěru kasační stížnosti stěžovatelka namítá, že žalovaný vycházel z podkladů, které nebyly opatřeny překladem do českého jazyka, což je v rozporu s § 16 správního řádu. Je sice pravda, že některé z cizojazyčných dokumentů žalovaný nezohledňoval, avšak především proto, že se jednalo o rozhodnutí cizích soudů. Jiným cizojazyčným dokumentům naopak význam přikládal [e-mailová komunikace z 28. 2. 2007, listina „Doplnění k jednání“ ze dne 22. 2. 2007, e-mailová komunikace z 18. a 19. 6. 2007, výtisk jednoho listu s textem PILSNER ČESKÁ HOSPODA (RESTAURACE) v azbuce a ve fontu KOLKOVNA], což městský soud buď pominul, nebo bagatelizoval. Stěžovatelka v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, č. j. 4 As 12/2011 - 100, podle jehož závěrů představuje uvedená situace podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

IV.

[33] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že mezi stěžovatelkou a osobou zúčastněnou na řízení I) panovala v době podání přihlášky napadené ochranné známky shoda na podobě označení restaurací v rámci projektu „PILSNER URQUELL ORIGINAL RESTAURANT“ (dále jen „PUOR“), a nelze tedy dovodit, že by došlo k dotčení autorských práv stěžovatelky vyplývajících z výhradní licenční smlouvy. Z předložených podkladů, a to zejména z manuálu PUOR, navíc vyplývá, že stěžovatelka osobě zúčastněné na řízení I) udělila souhlas s užitím fontu KOLKOVNA v rámci projektu PUOR; nezáleží přitom na tom, že původně byl souhlas pouze konkludentní. Neshody, které vznikly až po zapsání napadené ochranné známky, nejsou pro věc podstatné a lze je řešit podle předpisů na ochranu práv autorských.

[34] Dále žalovaný uvádí, že účelem § 7 odst. 1 písm. i) zákona o ochranných známkách není ochrana autorských práv, ale ochrana díla jako takového, např. před snížením hodnoty díla podle § 11 odst. 3 autorského zákona, k níž by mohlo dojít v důsledku jeho rozmělnění či užití jako označení užívaného v obchodní sféře. Směřovalo-li by uvedené ustanovení k ochraně před porušením autorských práv, mělo by toto porušení jiné důsledky, pokud by k zásahu do autorských práv došlo jeho užitím v ochranné známce a jiné důsledky by toto porušení mělo, pokud by k porušení došlo jiným užitím díla.

pokračování

V nynější věci však stěžovatelka vymezila předmět řízení tak, že jako držitelka výhradní licence nemá zájem na neoprávněném užívání autorského díla jinými osobami. Nečiní tedy rozdíl mezi dotčením autorského díla a dotčením majetkových autorských práv.

[35] K poukazu městského soudu na změny vlastnictví ochranné známky KOLKOVNA žalovaný dodává, že se jedná o podpůrnou úvahu, podle níž pokud byla již v dřívější době zapsaná ochranná známka, jejíž text je vyveden ve fontu KOLKOVNA, a stěžovatelka proti zápisu takové ochranné známky nebrojila, nemůže se použití tohoto fontu v napadené ochranné známce projevit jako dotčení díla.

[36] Podle žalovaného je napadené rozhodnutí logicky a správně odůvodněné, v průběhu správního řízení nedošlo k porušení stěžovatelčinych práv, a rovněž napadený rozsudek je řádně a správně odůvodněn. Žalovaný tudíž pro uvedené navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[37] Osoba zúčastněná na řízení I) ve vyjádření ke kasační stížnosti především namítá, že stěžovatelka netvrdila konkrétní dotčení veřejných subjektivních práv, jelikož svůj návrh opírá výlučně o dotčení majetkových autorských práv, tedy práv soukromých.

[38] Zdůrazňuje, že z předložených důkazů nevyplynulo žádné dotčení stěžovatelčinych autorských práv, naopak. Ještě několik let po podání přihlášky ochranné známky bez problémů se stěžovatelkou spolupracovala, stěžovatelka žádné dotčení nepociťovala a přinejmenším konkludentně projevila souhlas s užitím fontu KOLKOVNA v projektu PUOR. Navíc již v té době věděla nebo minimálně měla vědět, že osoba zúčastněná na řízení I) vlastní napadenou ochrannou známku, a to s ohledem na intabulační princip, který se ve vztahu k zapsaným ochranným známkám uplatňuje. Stěžovatelka svoji argumentaci zakládá na absenci písemné podlicenční smlouvy, jejíž existenci však zákon nevyžaduje.

[39] Osoba zúčastněná na řízení I) má také za to, že stěžovatelka zvolila na ochranu svých práv nevhodný institut; buď se měla pokusit vyřešit věc smírně, nebo podat civilní žalobu. Mohla se domáhat např. toho, aby se osoba zúčastněná na řízení I) zdržela dalšího užívání napadené ochranné známky s účinky *ex nunc*. Je ale z povahy věci vyloučeno, aby byla ochranná známka postupem podle § 32 a násl. zákona o ochranných známkách zneplatněna s účinky *ex tunc*, když byla zapsána v souladu s právem.

[40] Podle osoby zúčastněné na řízení I) byly důkazy vyhodnoceny správně, jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Stěžovatelka naopak důkazy z jejich vzájemné souvislosti vytrhává, např. když se vyjadřuje k manuálu PUOR tak, jako by žalovaný stavěl pouze na něm. Podstatné byly i důkazy z doby po zápisu ochranné známky, pokud vypovídaly o rozhodných skutečnostech. Z těch mj. vyplynulo, že stěžovatelka nejenže proti užívání ochranné známky nic nenamítala, ale dokonce si ještě pochvalovala spolupráci v projektu PUOR.

[41] Byla to stěžovatelka, koho tížilo důkazní břemeno ohledně dotčení autorského díla, a neunesla jej. Osobě zúčastněné na řízení I) nelze přičítat k tíži, že nepředložila jako listinný podklad stěžovatelčin souhlas, nebyl-li v písemné formě udělen.

[42] Podle osoby zúčastněné na řízení I) byla navíc stěžovatelka povinna doložit, že došlo k dotčení autorského díla jako takového, tedy např. že byla dotčena její majetková či jiná hodnota. Z ustanovení § 7 odst. 1 zákona o ochranných známkách je přitom zřejmé, že zákonodárce mezi dotčením práv a dotčením díla jako takového pečlivě rozlišuje. V písmenech h), j) nebo k) tohoto ustanovení výslovně spojuje aktivní legitimaci navrhovatele s dotčením práv, na rozdíl od písm. i) téhož ustanovení aplikovaného v nynější věci. Stěžovatelka dotčení autorského díla ale ani netvrdila.

[43] Osoba zúčastněná na řízení I) se neztotožňuje ani s tím, že správní řízení bylo stiženo procesními vadami, a dodává, že stěžovatelka nedokládá, jak by jí tvrzené vady mohly ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí, potažmo napadeného rozsudku. Přípustnost důkazů předložených stěžovatelkou spolu s rozkladem byla vyhodnocena v souladu s koncentrační zásadou v § 82 odst. 4 správního řádu. Stěžovatelka nadto opomíjí, že předseda žalovaného je přesto vzal v potaz (viz str. 12 napadeného rozhodnutí). Jediné cizojazyčné dokumenty, ze kterých žalovaný vycházel, byly e-mailové komunikace mezi osobou zúčastněnou na řízení I) a stěžovatelkou a související dokumenty. O obsahu takových dokumentů nemohlo být z povahy věci sporu, a proto jimi bylo možné provést dokazování. Žalovaný rovněž dostatečně šetřil právo stěžovatelky být slyšen a zásadu rovnosti účastníků. Nemá zákonnou povinnost přeposílat stěžovatelce vyjádření dalších osob a stěžovatelce ostatně nic nebránilo v tom, aby si jakékoli vyjádření opatřila při nahlížení do spisu nebo aby o jeho zaslání požádala (což se ostatně stalo a žalovaný této žádosti vyhověl).

[44] Na závěr osoba zúčastněná na řízení I) uvádí, že napadený rozsudek je dostatečně odůvodněný a srozumitelný. Stěžovatelka konkrétně neuvádí, které její námitky neměly být městským soudem vypořádány, a i kdyby se městský soud nevyjádřil ke každému jednotlivému argumentu, nebylo to ještě možné považovat za vadu napadeného rozsudku, natož s vlivem na jeho zákonnost. Z odůvodnění napadeného rozsudku jako celku vyplývá, proč městský soud žalobu zamítl.

[45] K jednotlivým námitkám stěžovatelky ohledně přezkoumatelnosti napadeného rozsudku osoba zúčastněná na řízení I) poznamenává následující. Městskému soudu nelze vyčítat, že se okrajově zabýval významem ochranné známky KOLKOVNA, protože stěžovatelka o něj do jisté míry opřela svůj původní návrh. Z napadeného rozsudku jasně vyplývá, že městský soud se nyní zabýval také hmotněprávními námitkami, na rozdíl od jeho prvního rozsudku. Je z něj také patrné, proč podle městského soudu nebyly splněny podmínky § 7 odst. 1 písm. i) zákona o ochranných známkách, a to ze shodných důvodů, jakými byl veden předseda žalovaného. Pasáž týkající se fontu KOLKOVNA jako autorského díla pak byla v napadeném rozsudku uvedena pouze *obiter dictum*.

[46] Ze všech uvedených důvodů proto osoba zúčastněná na řízení I) navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

pokračování

VI.

[47] Stěžovatelka na vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení I) reagovala podáním ze dne 7. 3. 2018, v němž převážně opakuje či upřesňuje argumentaci uvedenou již v kasační stížnosti. Nově se vyjadřuje ke dvěma tvrzením osoby zúčastněné na řízení I), a to zaprvé, že v řízení stěžovatelka konkrétně nenamítala dotčení žádných svých veřejných subjektivních práv, a zadruhé, že ve vztahu k zapsaným ochranným známkám se uplatňuje tzv. intabulační princip, a tudíž, že se stěžovatelka nemůže dovolávat toho, že o napadené ochranné známce nevěděla.

[48] K prvnímu tvrzení stěžovatelka uvádí, že pokud zákon o ochranných známkách umožňuje určitým subjektům brojit proti zápisu ochranné známky do veřejného rejstříku, je výkon těchto práv jejich veřejným subjektivním právem, jak vyplývá i z judikatury. Bylo by ostatně nesmyslné, aby část účastníků správního řízení podávala proti správnímu rozhodnutí žalobu podle soudního řádu správního a část se bránila v civilním řízení soudním.

[49] Druhé tvrzení označuje stěžovatelka za zcestné, rozporné se zákonem i relevantní judikaturou. Zaprvé, strpění podle ustálené judikatury předpokládá vědomost navrhovatele (tedy stěžovatelky) o užívání napadené ochranné známky. Zadruhé, námitka strpění podle § 12 zákona o ochranných známkách vůbec nemůže být v nynější věci důvodná, neboť návrh na prohlášení neplatnosti byl podán ve lhůtě pěti let od zveřejnění zápisu napadené ochranné známky.

[50] Podáním ze dne 1. 7. 2019 osoba zúčastněná na řízení I) poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2019, č. j. 9 As 458/2017 - 78, který byl vydán v řízení se shodnými účastníky řízení vedeném v obdobné věci – o návrhu společnosti KOLKOVNA GROUP a. s. na prohlášení neplatnosti ochranné známky osoby zúčastněné na řízení I) č. 284517. Osoba zúčastněná na řízení I) má za to, že se v tomto rozsudku devátý senát kasačního soudu dopustil závažného pochybení.

[51] Osoba zúčastněná na řízení I) uvádí, že kasační soud v citovaném rozsudku č. j. 9 As 458/2017 - 78 považoval za stěžejní posouzení otázky, zda stěžovatelka udělila souhlas s užitím fontu KOLKOVNA i specificky v ochranných známkách osoby zúčastněné na řízení I). K prokázání této skutečnosti by přitom shledal dostatečným, pokud by se ve správním spise nacházely takové podklady, z nichž by udělení souhlasu vyplývalo alespoň nepřímě, a chybně dovodil, že takové důkazy se ve správním spise nenacházely a ty, které byly ve správním spise k dispozici, svědčí podle devátého senátu pouze o „generálním souhlasu (srozumění)“ stěžovatelky s užíváním fontu KOLKOVNA v označeních Plzeňského Prazdroje [osoby zúčastněné na řízení I)], ne však již v jejích ochranných známkách (č. 284517 a č. 284518 - poznámka kasačního soudu).

[52] Osoba zúčastněná na řízení I) považuje tyto závěry kasačního soudu za chybné, neboť má za to, že podklady ve správním spise svědčí přinejmenším nepřímě o tom, že ještě v polovině roku 2007 stěžovatelka souhlasila s užitím fontu KOLKOVNA i v dotčených ochranných známkách osoby zúčastněné na řízení I) [tedy včetně nyní napadené ochranné známky]. Rovněž je přesvědčená o tom, že stěžovatelka musela vědět o podání přihlášky napadené ochranné známky přinejmenším od data zveřejnění v rejstříku

ochranných známek, v každém případě pak od chvíle, kdy souhlasila s jejím mezinárodním zápisem (viz níže). Podle osoby zúčastněné na řízení I) také není správný závěr devátého senátu kasačního soudu, že z e-mailové komunikace mezi ní a stěžovatelkou ze dnů 18. a 19. 6. 2007 nevyplývá ničeho o souhlasu (srozumění) stěžovatelky s užitím fontu KOLKOVNA „v dotčených ochranných známkách“ osoby zúčastněné na řízení I), jelikož se zde daný souhlas údajně týká toliko mezinárodních ochranných známek. Osoba zúčastněná na řízení I má naopak za to, že souhlas se zápisem mezinárodní ochranné známky v sobě logicky zahrnuje i souhlas se zápisem národní ochranné známky.

[53] Osoba zúčastněná na řízení I) z výše uvedených argumentů poukazujících na nesprávné závěry kasačního soudu v obdobné věci navrhuje v nynější věci zamítnutí kasační stížnosti nebo postoupení věci k rozhodnutí rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu.

[54] Podáním ze dne 27. 8. 2019 stěžovatelka reagovala na vyjádření osoby zúčastněné na řízení I) ze dne 1. 7. 2019. Předně vyslovila, že toto vyjádření obsahuje vymyšlené či jinak zavádějící informace a citovaný rozsudek devátého senátu kasačního soudu nevykazuje žádné vady. Ohledně souhlasu s užitím fontu KOLKOVNA v ochranných známkách osoby zúčastněné na řízení I) stěžovatelka uvedla, že z rozsudku devátého senátu vyplývá pouze to, že ve správním spise neexistují žádné přímé či nepřímé důkazy, ze kterých by bylo lze takový souhlas dovodit. Nelze z něj však dovodit, že by byly dostatečné takové podklady, ze kterých by udělení takového souhlasu vyplývalo alespoň nepřímo. Z rozsudku devátého senátu také podle stěžovatelky vyplývá, že osoba zúčastněná na řízení I) spekulativně dovozovala, že jí byl udělen konkludentní souhlas s užitím fontu KOLKOVNA, nikoliv to, že by byl takovýto souhlas dostatečný pro zápis ochranné známky. Z citovaného rozsudku lze dovodit i to, že vědomost stěžovatelky o podání přihlášky ochranné známky není pro posouzení věci podstatná a nenahrazuje souhlas s podáním takové přihlášky. Stěžovatelka dále zdůraznila, že z uvedeného rozsudku je zřejmé, že bylo na osobě zúčastněné na řízení I), aby prokázala, že stěžovatelka udělila souhlas s užitím fontu KOLKOVNA, a to mj. v rozsahu pro účely registrace posuzované ochranné známky; žádný z předložených důkazů však neměl přímou vypovídací hodnotu o tom, že stěžovatelka souhlas udělila. Stěžovatelka nakonec uvádí, že argumentace osoby zúčastněné na řízení I) ohledně mezinárodních ochranných známek je bezpředmětná, neboť mezinárodní ochranné známky zmíněné v emailové komunikaci z 18. a 19. 6. 2007 nejsou nikterak blíže specifikovány. Základní premisa osoby zúčastněné na řízení I, že se předmětná komunikace vztahuje i na národní ochranné známky, ačkoliv se v ní zmiňují pouze mezinárodní ochranné známky, je tedy vadná. Stěžovatelka tudíž uzavírá, že Nejvyšší správní soud by v nyní projednávané věci měl rozhodnout stejně jako dříve ve věci sp. zn. 9 As 458/2017.

[55] Osoba zúčastněná na řízení I) zaslala kasačnímu soudu následně podání ze dne 6. 9. 2019 a stěžovatelka poté ještě podání ze dne 24. 9. 2019, v nich však již neuvedly nad rámec tvrzení obsažených v předchozích podáních ničeho nového.

[56] Osoba zúčastněná na řízení II) svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužila.

pokračování

VII.

[57] Nejvyšší správní soud se v první řadě musel zabývat přípustností podané kasační stížnosti, neboť jde v pořadí již o druhou kasační stížnost v dané věci a podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná „[...]proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem“. Opakovaná kasační stížnost je přípustná pouze tehdy, „[...]je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu“ a v případech, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, anebo nepřezkoumatelnost (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165).

[58] V projednávaném případě kasační soud k první kasační stížnosti stěžovatelky zrušil rozsudkem ze dne 22. 8. 2017, č. j. 8 As 245/2016 - 112, rozsudek městského soudu ze dne 21. 9. 2016, č. j. 8 A 37/2013 - 71, pro vadu řízení před soudem, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., aniž mohl přistoupit k věcnému přezkumu. Jedná se tudíž o jednu z výše uvedených výjimek z nepřipustnosti kasační stížnosti podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Druhá stěžovatelčina kasační stížnost směřující proti napadenému rozsudku, který městský soud vydal poté, co bylo zrušeno jeho původní rozhodnutí, je tudíž přípustná.

[59] Poté, co shledal kasační stížnost přípustnou, Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[60] Kasační stížnost je důvodná.

[61] Nejvyšší správní soud předesílá, že obdobnou věcí jako nyní se již zabýval v rozsudku ze dne 20. 6. 2019, č. j. 9 As 458/2017 - 78. Předmětem uvedeného řízení byl v případě týchž účastníků přezkum obdobných závěrů městského soudu na základě prakticky shodných kasačních námitek, pouze uplatněných ve vztahu k posouzení návrhu stěžovatelky na prohlášení jiné ochranné známky osoby zúčastněné na řízení I) za neplatnou, a to kombinované ochranné známky „Pilsner Urquell ORIGINAL RESTAURANT“, jejíž poslední dvě slova byla vyvedena také ve fontu KOLKOVNA). Jelikož nynější věc vychází ze stejného skutkového základu a čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu se se závěry uvedenými ve výše citovaném rozsudku plně ztotožňuje a má za to, že je lze beze zbytku použít i na posuzovaný případ, vychází z nich i v tomto rozhodnutí.

[62] Pro práve uvedené také Nejvyšší správní soud v nynější věci nepřisvědčil argumentaci osoby zúčastněné na řízení I), která ve svých vyjádřeních ze dne 1. 7. 2019 a 6. 9. 2019 závěry rozsudku devátého senátu zpochybňovala a navrhovala též předložení věci rozšířenému senátu kasačního soudu. Pro takový postup čtvrtý senát neshledal žádné důvody.

[63] V souzené věci bylo předmětem přezkumu správních soudů rozhodnutí ve věci návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou podle § 32 odst. 3 zákona o ochranných známkách z důvodu podle § 7 odst. 1 písm. i) téhož zákona. Podle těchto

ustanovení žalovaný prohlásí ochrannou známku za neplatnou v řízení zahájeném na návrh osoby, „*které náleží práva k autorskému dílu, pokud autorské dílo může být užíváním přihlašováného označení dotčeno.*“

[64] Žalovaný i městský soud z těchto ustanovení a stěžovatelkou podaného návrhu správně dovodili, že předmětem správního řízení bylo posouzení: (i.) zda je font KOLKOVNA autorským dílem, (ii.) zda stěžovatelce náleží autorská práva k tomuto dílu a (iii.) zda může být dílo užíváním ochranné známky dotčeno (viz také citovaný rozsudek sp. zn. 8 As 25/2011).

[65] Nejvyšší správní soud v této souvislosti poznamenává, že jakkoliv ze správního spisu vyplývá, že ve vyjádření k návrhu stěžovatelky na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou osoba zúčastněná na řízení otázku, zda font KOLKOVNA je autorským dílem rozporovala, v dalším řízení (o rozkladu i v řízení o žalobě) již tato otázka jako sporná nastolena nebyla. Předseda žalovaného, stejně jako posléze též městský soud tudíž vycházeli při rozhodování ze skutečnosti, že otázka, zda je font KOLKOVNA autorským dílem, nebyla sporná.

[66] Jelikož Nejvyšší správní soud není oprávněn překročit (až na výjimky vyplývající z § 109 odst. 4 s. ř. s., o něž se zde nejedná) rozsah přezkumu, vycházel taktéž z toho, že mezi žalovaným a stěžovatelkou není sporu o tom, že font KOLKOVNA je autorským dílem, k němuž stěžovatelce náležela autorská práva na základě výhradní licenční smlouvy uzavřené s autorem tohoto díla {viz výše v odst. [64] body (i) a (ii)}.

[67] Podstatou věci bylo posouzení, zda může být dílo (font KOLKOVNA) dotčeno užíváním ochranné známky, která je tvořena textem „PILSNER URQUELL ORIGINAL RESTAURANT“, jenž je celý vyveden v tomto fontu (srov. odst. [1]). S ohledem na tvrzení účastníků správního řízení se jeho těžištěm stala otázka, zda stěžovatelka udělila osobě zúčastněné na řízení I) sublicenci, respektive souhlas k užití tohoto fontu v napadené ochranné známce.

[68] Byť je takto podstata sporu vymezena poměrně jasně, nedostatkem soudního řízení o stěžovatelčině žalobě se stalo, že do něj bylo v důsledku zmateného postupu městského soudu vneseno mnoho nepodstatných otázek. Výsledkem toho je napadený rozsudek, který se obsáhle vyjadřuje k něčemu, k čemu vůbec nemusel, a k jádru věci naopak prezentuje pouze strohé vyjádření. „Rozmělnění“ věci lze ostatně velmi dobře ilustrovat na rozšíření argumentace stěžovatelky. Namísto čtyř stran věcných námitek uplatněných v žalobě čítá kasační stížnost již 20 stran námitek reagujících kromě podstaty věci také na nadbytečné části napadeného rozsudku či vyjádření osoby zúčastněné na řízení I).

[69] Nejvyšší správní soud se proto nejprve zabýval kasační námitkou vytýkající napadenému rozsudku nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost i nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Přes výše naznačené však nakonec dospěl k závěru, že napadený rozsudek přezkoumat lze a že při znalosti věci a pečlivém čtení mu lze porozumět, o čemž ostatně svědčí jeho shrnutí v naraci. Porozumět se evidentně podařilo také stěžovatelce, žalovanému i osobě zúčastněné na řízení I), neboť na odůvodnění městského soudu věcně reagují. Přestože tedy jsou v napadeném rozsudku obsaženy pasáže

pokračování

zcela nadbytečné a pohybující se na samé hranici přezkoumatelnosti, obsahuje také části, které jsou relevantní, alespoň stručně odůvodněné, účastníci řízení i osoba zúčastněná na řízení I) se k nim vyjadřují a Nejvyšší správní soud je proto může přezkoumat. Přitom odhlédl od nadbytečných pasáží a optikou kasačních námitek přezkoumal podstatné a pro věc relevantní části napadeného rozsudku. Opačný postup by byl za popsanych okolností formalistický a v konečném důsledku by nevedl k ničemu jinému než k dalšímu prodlužování soudního řízení, přičemž s ohledem na dosavadní průběh tohoto řízení nelze vyloučit ani opakující se zmatený postup soudu.

[70] K jednotlivým námitkám nepřezkoumatelnosti se soud podrobněji vyjadřuje níže v souvislosti s řešením věcných námitek.

[71] Městský soud se v napadeném rozsudku poměrně obsáhle zabýval otázkou procesní legitimace stěžovatelky k podání žaloby [zřejmě s ohledem na vyjádření osoby zúčastněné na řízení I) k žalobě]. Na str. 12-13 uvádí, že stěžovatelka návrh na neplatnost ochranné známky č. 284518 opřela o vlastnictví ochranné známky KOLKOVNA a dotčení svých autorských práv, dále že nemohla být dotčena na svých veřejných subjektivních právech z titulu vlastnictví ochranné známky KOLKOVNA, protože v době podání žaloby už nebyla jejím vlastníkem a dotčení jiných veřejných subjektivních práv dostatečně konkrétně netvrdila. Ze str. 13-14 rozsudku pak vyplývá názor městského soudu, podle kterého je stěžovatelka procesně legitimovaná nikoli podle § 65 odst. 1 s. ř. s., ale podle jeho odst. 2, a proto se zabýval jen jejími procesními námitkami. Na str. 17 městský soud doplňuje, že jej Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku zavázal zabývat se všemi námitkami stěžovatelky, tedy i těmi hmotněprávními, v důsledku čehož je taktéž vypořádal.

[72] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil názoru stěžovatelky, podle kterého jsou uvedené pasáže v rozporu. Z napadeného rozsudku totiž lze vyčíst, že v první části městský soud prezentoval svůj původní názor na procesní legitimaci stěžovatelky, který však následně přehodnotil, protože měl za to, že je vázán opačným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Tento postup sice není vhodný, protože snižuje srozumitelnost rozsudku a ztěžuje orientaci v něm, nelze ale říci, že by rozsudek byl z tohoto důvodu rozporný. Městský soud pouze zachytil vývoj svých úvah a lze zjistit, které z nich nakonec převážily.

[73] Jiným problémem je, že městský soud odvíjel změnu závěru o procesní legitimaci od závazného právního názoru, ke kterému ho však Nejvyšší správní soud nezavázal. Zrušovacím důvodem prvního rozsudku bylo výlučně to, že městský soud rozhodl bez jednání, aniž by s tím účastníci řízení vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud sice zmínil, že se městský soud v dalším řízení vypořádá se všemi uplatněnými žalobními body, s ohledem na povahu zrušovacího důvodu a na obecnost této zmínky však nelze mít za to, že by kasační soud ve zrušujícím rozsudku přezkoumával poměrně obsáhlé odůvodnění městského soudu k procesní legitimaci stěžovatelky a že by jej vázal závazným právním názorem. Nešlo tedy skutečně o nic jiného než o to, aby městský soud v dalším řízení nařídil jednání, vydal nový rozsudek a v něm se vypořádal se žalobními body.

[74] Nepřesná představa městského soudu nicméně vedla k tomu, že dospěl k zákonnému závěru ohledně procesní legitimace stěžovatelky a správně se zabýval nejen

procesními, ale také hmotněprávními námitkami. Tato paradoxní situace vedla k tomu, že Nejvyšší správní soud mohl napadený rozsudek věcně přezkoumat.

[75] O tom, že stěžovatelka je procesně legitimovaná k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 odst. 1 s. ř. s., nemá Nejvyšší správní soud pochyb.

[76] Podle § 65 odst. 1 a 2 s. ř. s., *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.* (odst. 1) *Žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.* (odst. 2)

[77] Aktivní legitimace k podání žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je založena tvrzením o přímém dotčení právní sféry žalobce, a to bez ohledu na jeho účastenství ve správním řízení (srov. zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, a ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86). Podle § 65 odst. 2 s. ř. s. je aktivně legitimována osoba, která sice netvrdí dotčení ve výše uvedeném smyslu, ale byla účastníkem správního řízení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2008, č. j. 3 As 56/2007 - 108). Žalobci aktivně legitimovaní podle § 65 odst. 2 s. ř. s. jsou nicméně omezeni v rozsahu a důvodech, z nichž mohou napadat rozhodnutí správního orgánu. Toto omezení je definováno jako „*práva, která jemu přísluší*“. Vzhledem k tomu, že takovému žalobci nenáleží hmotná práva, je oprávněn namítat toliko porušení svých procesních práv.

[78] Žaloba podaná v nynější věci obsahuje tvrzení o přímém dotčení hmotných práv. Stěžovatelka se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí proto, že užíváním napadené ochranné známky mohou být dotčena její autorská práva k fontu KOLKOVNA. Vzhledem k tomu, že text napadené ochranné známky „PILSNER URQUELL ORIGINAL RESTAURANT“ je celý vyveden v tomto fontu a stěžovatelka k němu měla v rozhodné době výhradní licenci, jedná se o tvrzení dostatečně konkrétní, neboť je jasné, že (případným) nedovoleným užíváním autorského díla jsou dotčena autorská práva osoby, která má k dílu výhradní licenci.

[79] Důvody, které městský soud původně (v jeho prvním rozsudku) vedly k opačnému závěru a které částečně korespondují s názorem osoby zúčastněné na řízení I), jsou tudíž liché.

[80] Předně, původní úvahy městského soudu nejsou vůbec vedeny v intencích, ve kterých by se mělo pohybovat rozlišování aktivní legitimace podle citovaných ustanovení. V obou uvedených případech totiž žalobce v žalobě tvrdí dotčení svých veřejných subjektivních práv, rozdíl je ten, že v případě účastenství podle § 65 odst. 1 s. ř. s. oproti § 65 odst. 2 téhož zákona jde o přímé dotčení ve sféře hmotněprávní, které u odstavce 2 chybí. Pokud by žalobce nebyl dotčen na žádných svých právech, nebyl by legitimován ani podle odstavce 2.

pokračování

[81] Městský soud se inspiroval rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2016, č. j. 9 As 101/2015 - 53. Tento rozsudek sice obsahuje obecná východiska, aplikovatelná i pro nynější věc, městský soud z nich však dovodil totožné důsledky v jiné skutkové situaci. Odkazovaným rozsudkem byl zrušen jiný rozsudek městského soudu proto, že vypořádal hmotněprávní námitky žalobce, přestože ten byl legitimován k podání žaloby podle § 65 odst. 2 s. ř. s.

[82] Také v odkazované věci šlo o přezkum správního rozhodnutí předsedy žalovaného, byť ve věci návrhu na zrušení ochranné známky, nikoli prohlášení její neplatnosti. Situace však byla diametrálně odlišná proto, že se jednalo o návrh třetí osoby podaný podle § 31 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, který může podat kdokoli, žalobce v tehdejší žalobě netvrdil, že by napadené rozhodnutí zakládalo, měnilo, rušilo nebo závazně určovalo jeho práva a povinnosti. Tento žalobce tedy byl, na rozdíl od stěžovatelky, legitimován k podání žaloby výlučně z důvodu svého účastenství ve správním řízení, tj. podle § 65 odst. 2 s. ř. s. Jak již uvedeno, v nynější věci jde o případ, v němž stěžovatelčina legitimace vyplývá z § 65 odst. 1 s. ř. s.

[83] Nejvyšší správní soud se také musí vyjádřit k základnímu východisku, ze kterého městský soud ve svém prvním rozsudku dovozoval absenci dotčení práv stěžovatelky. Městský soud své úvahy založil zejména na tom, že stěžovatelka návrh na prohlášení neplatnosti odvíjela především od vlastnictví ochranné známky KOLKOVNA, v době podání žaloby však již nebyla jejím vlastníkem. Vlastnictví této ochranné známky však nebylo vůbec podstatné. Stěžovatelka namítala neplatnost napadené ochranné známky z důvodu dotčení svých autorských práv a ochrannou známku KOLKOVNA zmínila ve svém návrhu pouze pro dokreslení skutkového stavu, s čímž ostatně pracoval i předseda žalovaného. Za těchto okolností se městský soud ochrannou známkou KOLKOVNA nemusel zabývat, v žádném případě ale neměl vycházet z toho, že stěžovatelka opírala svůj návrh zejména o vlastnictví této ochranné známky (viz str. 12 odst. 1 napadeného rozsudku), to jednoduše není pravda. Pokud tak snad činil proto, že se domníval, že ochrannou známkou KOLKOVNA je chráněn font KOLKOVNA, jak by se mohlo jevit z jiné části rozsudku (str. 18 odst. 3), je tato úvaha chybná. Ochrannou známkou je chráněno označení zobrazené v odstavci [3] tohoto rozsudku, nikoli font KOLKOVNA. Pasáže o vlastnictví ochranné známky KOLKOVNA se tedy míjejí s podstatou nynější věci a v napadeném rozsudku jsou zcela nadbytečné.

[84] Osoba zúčastněná na řízení I) dále zpochybňuje závěr o procesní legitimaci stěžovatelky tím, že v žalobě nenamítala dotčení veřejných subjektivních práv, ale pouze práv soukromých.

[85] K tomu je předně potřeba uvést, že tvrzení osoby zúčastněné na řízení I) se ve skutečnosti netýká procesní legitimace stěžovatelky (viz výše), ale pravomoci správních soudů rozhodnout v nynější věci. Zatímco správní soudy poskytují ochranu veřejným subjektivním právům (§ 2 s. ř. s.), soudní ochrana ve vztahu k rozhodovací činnosti správních orgánů v soukromoprávních věcech je realizována v občanském soudním řízení podle části páté občanského soudního řádu. Pravomoc soudu je přitom z povahy věci základní podmínkou řízení.

[86] Povaha správních rozhodnutí vydávaných v souvislosti s registrací, zrušením či prohlášením neplatnosti ochranné známky byla již judikaturou řešena. Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, již v roce 2004 dospěl k závěru, že rozhodnutí o zamítnutí přihlášky ochranné známky do rejstříku ochranných známek ani rozhodnutí o námitkách proti takovému zápisu nejsou rozhodnutími v soukromoprávní věci a že o žalobách proti takovým rozhodnutím jsou příslušné rozhodnout správní soudy (srov. usnesení ze dne 2. 9. 2004, č. j. Konf 102/2003 - 13, a usnesení ze dne 2. 9. 2004, č. j. Konf 104/2003 - 13). V pozdější rozhodovací činnosti hodnocení povahy těchto a dalších souvisejících rozhodnutí nečinilo potíže a jsou ve správním soudnictví standardně přezkoumávány, včetně rozhodnutí o návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. i) zákona o ochranných známkách (srov. např. citovaný rozsudek sp. zn. 8 As 25/2011 nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 164/2012 - 40, a ze dne 19. 3. 2014, č. j. 1 As 11/2014 - 33).

[87] Nejvyšší správní soud nevidí žádný důvod k tomu, aby se v nynější věci odchyloval od ustálené soudní praxe, ostatně ani osoba zúčastněná na řízení I) k tomu neprezentuje přesvědčivé důvody. Skutečnost, že motivací subjektu k podání návrhu na zahájení řízení je v konečném důsledku ochrana jeho soukromých subjektivních práv, nemůže být sama o sobě rozhodující. Tato situace ostatně ani není neobvyklá, typicky lze poukázat na stavební věci. Není také možné, jak výstižně podotýká stěžovatelka, aby proti totožnému správnímu rozhodnutí (výroku) existovaly dvě cesty soudní obrany, tedy civilní žaloba pro neúspěšného navrhovatele a správní žaloba pro vlastníka ochranné známky, jehož ochranná známka byla prohlášena za neplatnou.

[88] Poté, co Nejvyšší správní soud uzavřel, že napadený rozsudek je přezkoumatelný a městský soud (nakonec) vycházel ze správného názoru o procesní legitimaci stěžovatelky podle § 65 odst. 1 s. ř. s., přistoupil k vypořádání kasačních námitek týkajících se věci samé. Předně se zabýval těmi, které se týkají procesních vad správního řízení.

[89] Stěžovatelka vznáší námitky zejména proti tomu, že žalovaný nezohlednil důkazy, které navrhla v rozkladu a kterými reagovala na vyjádření osoby zúčastněné na řízení I). Toto vyjádření jí přitom nebylo přeposláno a nebyla ani vyzvána k seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Městský soud se vypořádal s každým dílčím pochybením zvlášť a dospěl k závěru, že žádné z nich nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[90] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že v rozkladovém řízení se uplatňuje zásada koncentrace podle § 82 odst. 4 ve spojení s § 152 odst. 5 správního řádu, podle kterých k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v rozkladu nebo v průběhu rozkladového řízení, se přihlédne jen tehdy, pokud je účastník nemohl uplatnit dříve. Poukaz městského soudu na zvláštní úpravu v § 25 zákona o ochranných známkách je mylný, protože toto ustanovení se vztahuje k řízení o námitkách proti zápisu ochranné známky, nikoli k řízení o návrhu na prohlášení neplatnosti. Pro něj takováto zvláštní úprava neexistuje, a subsidiárně se proto použije správní řád.

pokračování

[91] Důležitější je však to, že městský soud zcela nepostihl podstatu stěžovatelčiny argumentace. Její tvrzení nebyla izolovaná a nechyběl v nich poukaz na to, že chybný postup žalovaného a jeho předsedy mohl mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jejich smysl je v souvislosti. Stěžovatelka zejména namítá, že předseda žalovaného nemohl odmítnout nové důkazní návrhy za situace, kdy jimi reagovala na tvrzení a podklady předložené osobou zúčastněnou na řízení I), se kterými ji žalovaný neseznámil, respektive ji nevyzval k tomu, aby se s nimi seznámila v intencích § 36 odst. 3 správního řádu. Absence výzvy k seznámení se s podklady pro rozhodnutí (výzva ve spise jednoznačně není), případně doslání vyjádření osoby zúčastněné na řízení I) [jehož existence je sporná, jelikož ve spise se v reakci na žádost stěžovatelky nachází přípis, se kterým jí mělo být vyjádření zasláno, chybí ale doručenká, viz č. l. 21], by ještě nemusela mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (viz § 78 odst. 1 s. ř. s., rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 - 51). Pokud však došlo k procesnímu pochybení a stěžovatelka tvrdí, že v důsledku toho navrhla některé důkazy teprve v rozkladu, nelze tyto důkazní návrhy odmítnout prostým poukazem na koncentraci řízení. Takový postup by v konečném důsledku znamenal, že stěžovatelce jde k tíži nezákonný procesní postup žalovaného.

[92] Pro posouzení důvodnosti stěžovatelčiny námitek však bylo nakonec stěžejní, že žádné z uvedených pochybení skutečně nemělo na zákonnost napadeného rozhodnutí vliv, byť z jiných důvodů, než se domníval městský soud. Žalovaný sice aktivně nevytvořil stěžovatelce prostor k seznámení se s podklady, je ale zřejmé, že se s nimi musela v průběhu správního řízení seznámit, protože v rozkladu polemizovala s vyjádřením osoby zúčastněné na řízení I) a podrobně se vyjadřovala k podkladům, které předložila. Předseda žalovaného sice v napadeném rozhodnutí (str. 11 odst. 2) uvedl, že: *„doklady č. 15 a 17 byly přeloženy teprve společně s podáním rozkladu. S ohledem na ustanovení § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., v němž je zakotvena koncentrační zásada, není možné, aby navrhovatel v odvolacím řízení (resp. v řízení o rozkladu) předkládal další důkazní materiály, které mohl uplatnit již dříve,“* z dalšího odůvodnění však vyplývá, že i tyto důkazy vzal v potaz a při zjišťování skutkového stavu z nich vycházel (viz str. 17 odst. 2).

[93] K této skupině námitek lze proto uzavřít, že procesní postup žalovaného byl nezákonný a předseda žalovaného ve svém rozhodnutí nepřiléhavě poukazoval na to, že k důkazním návrhům přiloženým k rozkladu se nepřihlíží, tato pochybení však neměla vliv na zákonnost napadeného správního rozhodnutí. Stěžovatelka se seznámila se všemi relevantními podklady, v řízení o rozkladu měla dostatečný prostor na ně reagovat a předseda žalovaného vzal její reakci v potaz.

[94] Stěžovatelka dále namítá, že žalovaný vycházel z dokumentů v cizím jazyce, aniž by byly opatřeny úředně ověřeným překladem do českého jazyka, což je podle jejího názoru v rozporu s § 16 správního řádu a judikaturou kasačního soudu.

[95] Podle § 16 odst. 1 správního řádu je úředním jazykem český jazyk (účastníci mohou jednat a listiny předkládat také v jazyce slovenském). Podle odst. 2 *„[p]ísemnosti vyhotovené v cizím jazyce musí účastník řízení předložit v originálním znění a současně v úředně ověřeném překladu do jazyka českého, pokud správní orgán nesdělí účastníkovi řízení, že takový překlad*

nevyžaduje. Takové prohlášení může správní orgán učinit na své úřední desce i pro neurčitý počet řízení v budoucnu.

[96] Výkladem citovaných ustanovení se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 4. 2015, č. j. 9 As 12/2014 - 60. Dospěl v něm k závěru, že ve správním řízení není za všech okolností nutné pořizovat překlad listiny v cizím jazyce do jazyka českého. Za situace, kdy cizímu jazyku rozumí správní orgán i účastníci řízení a není spor o to, jaký je obsah listiny, by lpění na překladu bylo přehnaně formalistické a v rozporu se zásadami efektivity a hospodárnosti řízení.

[97] Čtvrtý senát se zcela ztotožňuje s výše uvedenými závěry rozšířeného senátu, nevidí důvod se od nich odchýlovat (ostatně tak bez dalšího ani učinit nesmí, viz § 17 odst. 1 s. ř. s.), a v podrobnostech proto odkazuje na odůvodnění odkazovaného usnesení. K námitce stěžovatelky dodává, že usnesením rozšířeného senátu byl překonán názor vyjádřený v rozsudku sp. zn. 4 As 12/2011, respektive byl odstraněn rozpor v judikatuře, který byl zmíněným rozsudkem čtvrtého senátu založen. Z tohoto rozsudku proto vycházet nelze.

[98] Nejvyšší správní soud aplikoval uvedená pravidla na nynější věc a dospěl ke shodným závěrům jako městský soud.

[99] Ve správním spise se nachází několik cizojazyčných listin [všechny byly předloženy osobou zúčastněnou na řízení I)]. První skupinu z nich tvoří rozhodnutí cizích soudů v anglickém a německém jazyce. Druhou skupinu představují dopisy či zprávy v anglickém jazyce mezi členy představenstva stěžovatelky, zaměstnanci osoby zúčastněné na řízení I) a v jednom případě osobami jednajícími za společnost Transmark (jejíž role nebyla nijak objasňována). Konkrétně se jedná o dokument „*Supplement to the negotiation*“, který byl přílohou e-mailu ze dne 28. 2. 2007, e-mail ze dne 19. 6. 2007 a e-mailovou komunikaci ze dne 18. a 19. 6. 2007. Do třetí skupiny cizojazyčných listin spadá jediný dokument, a to výtisk jednoho listu s textem „PILSNER ČESKÁ HOSPODA (RESTAURACE)“ v azbuce a ve fontu KOLKOVNA.

[100] U první skupiny vůbec nepřipadá porušení § 16 správního řádu v úvahu, protože se nejedná o důkazní prostředky, ale o soudní rozhodnutí předložená na podporu právní argumentace. Žalovaný ani jeho předseda navíc z těchto rozhodnutí nevycházeli.

[101] Porušení citovaného ustanovení Nejvyšší správní soud neshledal ani u druhé skupiny dokumentů – komunikace v anglickém jazyce. Vzhledem k tomu, že (tehdejší) členové představenstva stěžovatelky v anglickém jazyce bez problémů komunikovali s ostatními zúčastněnými osobami, nemá Nejvyšší správní soud nejmenší pochybnost o tom, že tento jazyk dostatečně ovládali. O obsahu listin nevznikl spor; ten je o to, co lze z tohoto obsahu dovozovat. Lze také bezpečně vycházet z toho, že listinám rozuměl také žalovaný, jelikož z nich vycházel, aniž by si musel překlad pořizovat.

[102] Podobně tomu je u posledního cizojazyčného podkladu, listu s textem „PILSNER ČESKÁ HOSPODA (RESTAURACE)“ v azbuce a ve fontu KOLKOVNA. Vzhledem k tomu, že žalovaný i účastníci správního řízení shodně pracují s výše uvedeným překladem, jazykové znalosti všech evidentně dostačují k porozumění tomuto jednoduchému textu. O obsahu ani zde není sporu.

pokračování

[103] Lze tedy uzavřít, že v nynější věci nevznikla nutnost pořídit překlad cizojazyčných listin a žalovaný postupoval v souladu s § 16 správního řádu. Stěžovatelka ostatně ani nikdy netvrdila, že neovládá anglický (či ruský) jazyk nebo že dokumentům ve spise nerozumí, omezuje se pouze na formální námitku o absenci překladu. Vzhledem k tomu, že již městský soud odkazoval na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2015, č. j. 9 As 12/2014 - 60, kde je velmi přesvědčivě vysvětleno, proč je takový požadavek formalistický a nesledující smysl citovaného ustanovení, kasační námitka se jeví účelově.

[104] Nejvyšší správní soud tedy mohl přistoupit k posouzení sporné otázky, která je podstatou celé věci. Totiž zda může být dílo – font KOLKOVNA – dotčeno užíváním napadené ochranné známky. Stěžovatelka jako osoba, které svědčí autorská práva na základě výhradní licence udělené autorem díla, tvrdí dotčení majetkových autorských práv (osobnostní autorská práva náleží výlučně autorovi díla a jsou nepřevoditelná, viz § 10 - 12 autorského zákona).

[105] V soudním řízení je spor již o to, zda je pojmově možné, aby dotčení stěžovatelčiných práv bylo důvodem k prohlášení neplatnosti ochranné známky. Stěžovatelka má za to, že to možné je. Žalovaný a osoba zúčastněná na řízení I) konstruují verzi, podle které § 7 odst. 1 písm. i) zákona o ochranných známkách počítá pouze s dotčením díla jako takového (jeho text uvádí: „*pokud autorské dílo může být užíváním přihlašovaného označení dotčeno*“), tudíž vůbec nechrání majetková autorská práva (za účelem jejich ochrany může stěžovatelka podat civilní žalobu). Jako příklad dotčení díla je uváděno snížení hodnoty díla podle § 11 odst. 3 autorského zákona (jedná se o součást práva na nedotknutelnost díla, které je osobnostním právem náležejícím výlučně autorovi).

[106] Pro tento posledně uvedený výklad není v nynější věci místo, a to především proto, že nemá předobraz v napadeném rozhodnutí. Předmětem přezkumu správních soudů přitom je správní rozhodnutí a jeho důvody. Tyto důvody nelze později měnit či napravovat jejich případné nedostatky (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 - 58).

[107] Předseda žalovaného věnoval značnou pozornost tomu, zda stěžovatelka v rozhodné době souhlasila s užitím fontu KOLKOVNA ve výše zobrazeném označení, které bylo následně zapsáno jako napadená ochranná známka, respektive zda tento font byl užíván s jejím vědomím (str. 14 odst. 3 až str. 17 odst. 1). Bylo by nesmyslné, aby této otázce věnoval tolik prostoru, pokud by měl za to, že relevantní dotčení majetkových práv stěžovatelky vůbec nepřipadá v úvahu.

[108] V napadeném rozhodnutí je jediná zmínka, u které by se mohlo zdát, že s výše uvedeným výkladem souvisí. Na konci napadeného rozhodnutí (druhý odstavec na str. 17 až první odstavec na str. 18) předseda žalovaného uvádí, že stěžovatelka využila k ochraně svých práv nesprávný institut a může podat civilní žalobu. Předseda žalovaného zde však reaguje výlučně na zjištění, že neshody mezi stěžovatelkou a osobou zúčastněnou na řízení I) vznikly až po zápisu ochranné známky, přičemž pro posouzení návrhu je rozhodná doba v době zápisu. To je diametrálně odlišný argument, než že § 7 odst. 1 písm. i) zákona o ochranných známkách vůbec necílí na ochranu majetkových autorských práv.

[109] Žalovaný i jeho předseda ostatně vycházeli z toho, že stěžovatelka jakožto osoba s odvozenými autorskými právy byla oprávněna k podání návrhu na prohlášení neplatnosti ochranné známky podle citovaných ustanovení (v prvostupňovém rozhodnutí je to uvedeno výslovně na str. 8 v odst. 1, z rozhodnutí o rozkladu to vyplývá implicitně). Pokud by měli za to, že pro řízení o návrhu na prohlášení neplatnosti je relevantní pouze dotčení díla v úzkém slova smyslu, např. opakovaně zmiňovaný zásah do nedotknutelnosti díla podle § 11 odst. 3 autorského zákona, není zřejmé, jaká svá práva by stěžovatelka mohla v tomto řízení chránit, když jí mohou náležet pouze práva majetková.

[110] Lze tedy uzavřít, že napadené rozhodnutí vycházelo z toho, že stěžovatelkou tvrzené dotčení jejích majetkových práv může být pro správní řízení relevantní.

[111] Městský soud závěry napadeného rozhodnutí do značené míry převzal (viz zejména str. 19), totéž lze proto vyslovit ve vztahu k napadenému rozsudku. Je nicméně třeba přiznat, že odůvodnění městského soudu je na první pohled poněkud matoucí a teprve na druhý pohled jsou závěry městského soudu patrné (stěžovatelka v této souvislosti zmiňuje zejména str. 13 odst. 2 napadeného rozsudku, ze kterého je však při pozorném čtení patrné, že nepředstavuje rozhodovací důvody městského soudu).

[112] Nejvyšší správní soud vycházel z výše uvedených důvodů z předpokladu, že dotčení majetkových autorských práv stěžovatelky je v nynější věci relevantní. Soustředil se proto na otázku, zda stěžovatelka ve správním řízení takové dotčení tvrdila a prokázala (§ 34 odst. 1 zákona o ochranných známkách).

[113] Stěžovatelka odůvodnila návrh na prohlášení neplatnosti ochranné známky tím, že jí na základě výhradní licence udělené autorem fontu KOLKOVNA svědčí majetková autorská práva k tomuto fontu, využitým v napadené ochranné známce, s čímž nesouhlasí. Není sporu o tom, že tato tvrzení prokázala předloženými podklady (zejména smlouvami s autorem fontu). Stěžovatelka tedy unesla své důkazní břemeno a bylo na osobě zúčastněné na řízení I) jako vlastníkovu napadené ochranné známky, aby stěžovatelčina tvrzení vyvrátil, případně relevantně zpochybnil. Osoba zúčastněná na řízení I) tak činila tvrzením, podle kterého stěžovatelka s užitím fontu souhlasila, což dokládal několika listinami. Žalovaný, jeho předseda i městský soud na jejich základě dospěli k závěru, že stěžovatelka souhlasila s užitím fontu v projektu PUOR, jehož součástí je i napadená ochranná známka. Nepovažovali za podstatné, že nebyla uzavřena písemná podlicenční smlouva (přípustná je i ústní forma), ani že souhlas byl původně udělen pouze konkludentní formou.

[114] Nejvyšší správní soud uvádí, že správní orgány i městský soud správně soustředily svoji pozornost na to, zda byl v době zápisu napadené ochranné známky udělen souhlas s užitím fontu KOLKOVNA. Vzhledem k tomu, že podstatou věci bylo posouzení oprávněnosti užití tohoto fontu v grafickém zpracování napadené ochranné známky, nebylo až tak důležité, jakou formou byl souhlas udělen (písemně či ústně, výslovně či konkludentně, formou podlicenční smlouvy či jinak). S ohledem na to, a také na dále uvedené, nepovažuje Nejvyšší správní soud za potřebné se vyjadřovat k polemikám

pokračování

stěžovatelky ohledně dodržení náležitostí podlicenční smlouvy podle autorského zákona v tehdy platném a účinném znění.

[115] Zcela zásadní naopak je, že správní orgány i městský soud vycházely z chybné úvahy, že pro účely nynější věci je postačující prokázání udělení souhlasu s užitím fontu ve výše zobrazeném označení, nikoli specificky v ochranné známce. Byť se fakticky jedná o totéž (označení je stále jedno a totéž), právně jsou tyto způsoby odlišné. Registrací ochranné známky je podstatně posíleno postavení jejího vlastníka, neboť nabývá práv z ochranné známky (§ 8 zákona o ochranných známkách). V případě, kdy je v ochranné známce užito dílo, ke kterému má jiná osoba autorská práva, jsou práva a povinnosti vlastníka ochranné známky a osoby s autorskými právy rozložena jinak než v případě „pouhé“ smluvní licence k užití díla. Zejména je třeba zdůraznit, že v takové situaci je to vlastník ochranné známky, kdo má výlučné právo užívat ochrannou známku ve spojení s výrobky nebo službami, pro něž je chráněna, a jeho právo má absolutní povahu (srov. také rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2016, č. j. 9 A 173/2012 - 69). Z tohoto důvodu je nezbytné, aby přihlašovatel takové ochranné známky disponoval souhlasem autora s užitím jeho díla v ochranné známce, jinak se vystavuje nebezpečí, že ochranná známka nebude zapsána na základě námitek podaných podle § 7 odst. 1 písm. i) zákona o ochranných známkách, případně bude prohlášena za neplatnou v řízení podle § 32 odst. 3 zákona o ochranných známkách.

[116] Ve správním spise se nenacházejí žádné podklady, ze kterých by udělení takového souhlasu, byť nepřímo, vyplývalo. Nevyplývá z něj ani to, že by stěžovatelka udělila neomezený souhlas k užití fontu KOLKOVNA v projektu PUOR s tím, že nedílnou součástí tohoto projektu je i ochranná známka.

[117] Z manuálu PUOR, kterému kladly správní orgány značnou důležitost, nelze vycházet, protože nemá vypovídací hodnotu. Jedná se o nedatovaný a především nepodepsaný dokument, který předložila osoba zúčastněná na řízení I. To, že je v jeho textu uvedeno, že písmo Kolkovna je v projektu PUOR užíváno se souhlasem Kolkovna, a. s. (navíc se ani nejedná o přesný název stěžovatelky), ještě neznamená, že stěžovatelka takový souhlas udělila, jde o jednostranné vyjádření osoby zúčastněné na řízení I).

[118] Nic podstatného neplyne ani z e-mailu z 28. 2. 2007 od L. N. S. F. Jedná se o přeposlanou zprávu od A. B. (tehdejší člen představenstva stěžovatelky) J. S. (společnost Transmark), L. N. a V. K. [zaměstnanci osoby zúčastněné na řízení I]) a S. S. (zřejmě také společnost Transmark), jejíž přílohou je dokument „Doplnění k jednání“ ze dne 22. 2. 2007, respektive jeho anglická verze „*Supplement to the negotiation*“, podepsaný tehdejšími členy představenstva stěžovatelky (A. B., J. Ch.). V těle e-mailu není v podstatě žádný text, relevantní by tedy mohl být pouze obsah příloh. Ani z těch však nelze vyčíst nic jiného, než že stěžovatelka se aktivně podílela na budování projektu PUOR, jehož se i nadále účastní, že do toho projektu vložila své unikátní know-how, spolupracuje s majiteli příslušných autorských práv a má zájem na ochraně svého know-how v projektu. Jedná se tedy o obecná prohlášení o spolupráci na projektu PUOR, aniž by bylo jasné vymezeno, co se vůbec tímto projektem míní, jaké je přesné postavení stěžovatelky v projektu (kromě toho, že provozuje několik restaurací do něj zapojených), jak byly s osobou zúčastněnou na řízení či dalšími osobami dojednány smluvní vztahy, co si konkrétně lze představit

pod vložení know-how do projektu a tak dále. Jinými slovy, nelze z nich vyvodit nic jiného, než obecný závěr, že stěžovatelka aktivně spolupracovala na projektu PUOR. O tom ale není ve věci sporu a nespovídá to o udělení souhlasu s užitím fontu KOLKOVNA v napadené ochranné známce.

[119] Zajímavější je obsah e-mailové komunikace z 18. a 19. 6. 2007 a e-mailu z 19. 6. 2007. Jedná se o konverzaci, které se aktivně účastnili L. N. [jednající za osobu zúčastněnou na řízení I]) a J. Ch. (za stěžovatelku), pasivně jsou v ní účastny také další osoby. Jejím předmětem je konkrétní podoba označení PUOR s částmi textu v azbuce pro nově otevíranou restauraci v Rusku. Z toho by bylo možné dovozovat souhlas s užitím fontu KOLKOVNA v tomto označení, o možnosti užití v napadené ochranné známce to však nespovídá. V e-mailech jsou dále zmínky o mezinárodních ochranných známkách PUOR: předmětem e-mailu od L. N. z 19. 6. 2007 je „souhlas s použitím ochranné známky PUOR“, v jeho textu L. N. uvádí, že v příloze zasílá návrh souhlasu ochranné známky pro použití na nově otevírané restauraci (z kontextu je zřejmé, že v Rusku), v e-mailu od L. N. z 18. 6. 2007 se hovoří o požadavku o odsouhlasení užití ochranné známky Pilsner Urquell spojené s projektem PUOR a je v něm zmínka o přihláškách tří mezinárodních ochranných známek. Ani z těchto zmínek však nevyplývá, že by stěžovatelka kdy dala osobě zúčastněné na řízení I) souhlas s užitím fontu Kolkovna v napadené ochranné známce. Jedná se o okrajové poznámky (předmětem byla podoba označení na nové restauraci), ochranné známky, o nichž byla v této komunikaci zmínka, nebyly specifikovány, nejednalo se o napadenou ochrannou známku, ale o mezinárodní ochranné známky. Především ale jde o konstatování zaměstnance osoby zúčastněné na řízení I) L. N. o existenci mezinárodních ochranných známek, respektive jejich přihlášek, což nijak nevypovídá o tom, že by kdy stěžovatelka souhlasila s užitím fontu KOLKOVNA v nyní napadené ochranné známce. Z výše uvedeného lze pouze dovozovat, že stěžovatelka musela vědět, že osoba zúčastněná na řízení I) podala přihlášky mezinárodních ochranných známek.

[120] Možná vědomost stěžovatelky o podání přihlášky napadené ochranné známky (e-maily se týkaly mezinárodních ochranných známek, ne ochranné známky nyní napadené) a to, že proti její přihlášce nepodala námitky podle § 7 odst. 1 písm. i) zákona o ochranných známkách či jejímu zápisu jinak nebránila [např. jednáním s osobou zúčastněnou na řízení I)], není v nynější věci důležité. Správní orgány, městský soud a osoba zúčastněná na řízení I) z neaktivity stěžovatelky v době podání přihlášky ochranné známky spekulativně dovozovaly konkludentní souhlas s užitím fontu KOLKOVNA v napadené ochranné známce. Avšak jediné, co bylo zjištěno, je, že stěžovatelka v době podání přihlášky uvedené ochranné známky ani několik let poté nejednala. Z ničeho nevyplývá, že by tak činila proto, že s užitím fontu v napadené ochranné známce souhlasila. Její důvody ostatně mohly být zcela jiné, např. že v rozhodné době vůbec nevěděla o podání přihlášky nebo že chtěla věc řešit dohodou s osobou zúčastněnou na řízení I), to ale není podstatné. Podstatné je, že osoba zúčastněná na řízení I) nepředložila žádné podklady, které by dokládaly souhlas stěžovatelky.

[121] Ve světle právě uvedeného je současně nerozhodná argumentace osoby zúčastněné na řízení I) poukazem na přihlášky mezinárodních ochranných známek, o nichž se výše uvedená e-mailová komunikace zmiňuje. Tyto mezinárodní ochranné známky jednak

pokračování

nejsou v uvedené komunikaci nikterak upřesněny a ve shodě se stěžovatelkou lze uzavřít, že posouzení užití fontu KOLKOVNA v nich není předmětem sporu. I kdyby tomu tak snad bylo (což v řízení nebylo prokázáno ani prokazováno) a stěžovatelka poskytla souhlas s užitím fontu KOLKOVNA v nich, samo o sobě to bez dalšího neznamena, že tím souhlasila s užitím téhož fontu [jako autorského díla) i v napadené ochranné známce, jak mylně dovozuje osoba zúčastněná na řízení I)].

[122] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že prohlášení ochranné známky za neplatnou má závažné důsledky, zejména proto, že toto prohlášení má účinky *ex tunc* (§ 32 odst. 4 zákona o ochranných známkách, s výjimkami dle § 33 téhož zákona). Samotná tato skutečnost ale nemůže být důvodem k tomu, aby k prohlášení neplatnosti nedošlo, jak požaduje osoba zúčastněná na řízení I); při takovém výkladu by k prohlášení neplatnosti podle § 32 odst. 3 zákona o ochranných známkách (tedy v řízení zahájeném na návrh osoby oprávněné k podání námitek podle § 7 a z důvodů tam uvedených) nemohlo dojít prakticky nikdy. Zákon o ochranných známkách nestanovuje povinnost podat námitky proti zápisu ochranné známky podle § 7 a s jejich nepodáním ani nespojuje žádné důsledky; je na uvážení dotčené osoby, zda proti zápisu podá námitky, později navrhne prohlášení neplatnosti ochranné známky, či se nebude bránit nijak. Podání návrhu na prohlášení neplatnosti ochranné známky podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. i) zákona o ochranných známkách ani není nijak časově omezeno. Z pohledu splnění zákonných podmínek pro prohlášení neplatnosti ochranné známky proto nelze postup stěžovatelky hodnotit jako vadný.

[123] Nejvyšší správní soud tudíž na základě shora uvedeného uzavírá, že správní orgány i městský soud chybně vyhodnotily nejpodstatnější otázku posuzované věci, a sice, zda stěžovatelka udělila osobě zúčastněné na řízení I) souhlas s užitím fontu KOLKOVNA v ochranné známce; z podkladů doložených ve správním řízení nic takového nevyplývá. Zdůrazňuje nicméně, že se s ohledem na předmět nynější věci soustředil výlučně na otázku udělení souhlasu k užití uvedeného fontu v napadené ochranné známce, nikoli případnou možnost osoby zúčastněné na řízení I) užívat označení jako takové.

VIII.

[124] Pro uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil. Jelikož i napadené rozhodnutí trpí podstatnou vadou, která způsobuje jeho nezákonnost, pro kterou ho bylo možno zrušit již v řízení před městským soudem, zrušil Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. také toto rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je podle § 78 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) téhož zákona žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

[125] V případě, že Nejvyšší správní soud ruší rozsudek městského soudu a současně ruší i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozsudku městského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[126] Stěžovatelka měla ve věci úspěch, a podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. jí tak náleží náhrada nákladů řízení vůči žalovanému, který úspěch neměl.

[127] Důvodně vynaložené náklady stěžovatelky v řízeních před městským soudem jsou tvořeny soudním poplatkem za žalobu ve výši 3.000 Kč a dále odměnou a náhradou hotových výdajů zástupce stěžovatelky podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Uvedený zástupce učinil v řízeních před městským soudem čtyři úkony právní služby, a to (i.) převzetí a přípravu zastoupení, podání žaloby, podání repliky, účast na jednání dne 14. 11. 2017 [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu]. Výše odměny za jeden úkon právní služby činí 3.100 Kč [§ 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], paušální náhrada hotových výdajů zástupce za jeden úkon právní služby činí 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Odměna a náhrada hotových výdajů zástupce za zastupování stěžovatelky v řízení před městským soudem činí celkem 13.600 Kč.

[128] Důvodně vynaložené náklady řízení před Nejvyšším správním soudem jsou tvořeny soudním poplatkem za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč a dále odměnou a náhradou hotových výdajů zástupce stěžovatelky podle advokátního tarifu. Zástupce učinil v řízeních před Nejvyšším správním soudem pět úkonů právní služby, a to podání první kasační stížnosti, podání druhé kasační stížnosti, podání repliky ze dne 7. 3. 2018, ze dne 27. 8. 2019 a ze dne 24. 9. 2019 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Výše odměny za jeden úkon právní služby činí 3.100 Kč [§ 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], paušální náhrada hotových výdajů zástupce za jeden úkon právní služby činí 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Odměna a náhrada hotových výdajů zástupce za zastupování stěžovatelky v obou řízeních před Nejvyšším správním soudem činí celkem 17.000 Kč.

[129] Žalovaný je povinen stěžovatelce zaplatit náhradu nákladů řízení o žalobě a kasačních stížnostech v celkové výši 38.600 Kč (3.000 Kč + 13.600 Kč + 5.000 Kč + 17.000 Kč) k rukám jejího zástupce Mgr. Tomáše Bejčka, advokáta, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Vzhledem k tomu, že uvedený zástupce neprokázal, že je registrován jako plátce daně z přidané hodnoty, odměna a náhrada hotových výdajů se o tuto daň nezvyšuje.

[130] Osoby zúčastněné na řízení I) a II) nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť tu by jim soud přiznal pouze tehdy, pokud by se jednalo o náklady vzniklé v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, případně z důvodů hodných zvláštního zřetele (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). K takovému postupu nebyly v nynější věci podmínky, proto kasační soud rozhodl, že tyto osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti.

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. března 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu